

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2795/14
Дана 17.09.2014. године
Б Е О Г Р А Д

стан-2 стицање права закупца (станарског права)

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, АА1 и АА2, као наследника сада пок. ПП, чији је заједнички пуномоћник адвокат АБ, против туженог "ББ", кога заступа адвокат БА, ради расподеле – доделе стана у закуп, одлучујући о изјављеној жалби тужилаца против пресуде Другог основног суда у Београду ЗП1 3801/2013 од 28.03.2014. године, донео је у седници већа одржаној дана 17.09.2014. године

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужилаца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду ЗП1 - 3801/2013 од 28.03.2014. године у ставу један и два њене изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца да се обавезе тужени да тужиоцима надокнади трошкове поступка по жалби у износу од 30.000,00 динара.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог основног суда у Београду ЗП1 3801/2013 од 28.03.2014. године у ставу један изреке одбијен је тужбени захтев тужилаца да суд обавезе туженог да изврши расподелу – доделу закупа на неодређено време стана аа као неоснован, ставом два изреке одбијен је захтев тужилаца да се обавезе тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка са законском затезном каматом као неоснован, док је ставом три изреке одбачен захтев туженог да суд обавезе тужиоце да туженом солидарно накнаде трошкове поступка као неуредан.

Против ове пресуде тужиоци су благовремено изјавили жалбу у погледу

одлуке садржане у ставу један и два њене изреке због због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права са захтевом за накнаду трошкова поступка по жалби у износу од 30.000,00 динара.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења из одредбе члана 372 ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), а у вези одредбе члана 506 став 1 новог ЗПП-а („Службени гласник РС“ број 72/2011), Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао:

жалба је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1,2,5,7 и 9 ЗПП-а нити других битних повреда одредаба парничног поступка на које жалба неосновано указује.

Према чињеничном утврђењу у поступку доношења ожалбене пресуде у побијаном делу њене изреке следи да је правни претходник тужилаца сада покојни ПП био у радном односу код туженог, да се према предлогу ранг листе учесника на конкурс за доделу станова у закуп број 2262/1 од 02.09.2003. године налазио на првом месту ранг листе са укупно 113,5 бодова, да је на основу решења правног претходника туженог број 217 од 03.07.2008. године сада покојном ПП престао радни однос 03.07.2008. године због престанка потребе за његовим радом уз исплату отпремнине, да је одлуком управног одбора правног претходника туженог број 2348 од 08.08.2007. године стан аа додељен у закуп на неодређено време СС са правом откупа, да је решење правног претходника туженог број 2870 од 08.11.2002. године стан аа додељен запосленом СС решењем од 05.06.2002. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је правилно применио материјално право дајући за своју одлуку разлоге које у битном прихвата и овај суд као другостепени у поступку њене жалбене контроле.

Према одредби члана 2 Правилника о решавању стамбених потреба запослених код правног претходника туженог тада "ББ" који је донет 19.07.2002. године (меродавни општи акт) право на решавање стамбених потреба имају запослени који су у радном односу на неодређено време у предузећу и који немају адекватно решено стамбено питање, а у смислу одредаба овог правилника.

Поштујући ову правну норму са престанком радног односа сада покојног ПП он је изгубио право на решавање стамбене потребе због чега за живота није имао активну легитимацију да тражи да се обавезе тужени да му додели у закуп на неодређено време стан аа.

Други разлог је садржан и у чињеници што је тај стан правноснажном одлуком додељен СС.

При томе, овај суд не прихвата став из ожалбене пресуде на околност

активне легитимације сада пок. ББ, а тиме и његових наследника. Не прихвата јер је тачно да у време подношења тужбе он јесте имао статус запосленог али је то својство изгубио у току парнице а суд одлучује према стању материјалноправног односа у време закључења расправе применом правила из одредбе члана 331 став 1 ЗПП.

Правилан је закључак из ожалбене пресуде да нацрт ранг листе нема карактер коначне ранг листе и да се не може занемарити битна околност да је одлуком туженог од 08.08.2007. године назначени стан додељен у закуп запосленом СС, те да тужилац није тражио поништај те одлуке пред надлежним судом. То је такође разлог који потврђује правилност и законитост ожалбене пресуде и претходно разлог за то – недостатак активне легитимације од стране тужилаца.

Неосновани су наводи жалбе да је правни претходник тужилаца према ранг листи туженог био на првом месту за доделу станова, да његов број бодова нико није оспоравао, да се запослена СС налазила на петнаестом месту, да је тужени СС стан доделио мимо критеријума, да је погрешан закључак из ожалбене пресуде да је за живота ПП требао да тражи поништај одлуке о додели стана СС су неосновани. Ово са разлога што околности које се односе на бодовање и с тим у вези да ли је СС стан додељен по ранг листи и мимо ранг листе су биле основ да се тражи поништај одлуке о додели стана. Међутим, то за живота ПП није учинио а ни његови правни претходници. У односу на тврдњу жалбе о ирелевантности чињенице да ПП за живота није тражио поништај одлуке о додели стана СС, овај суд то вреднује као правно погрешно схватање поштујући одредбу члана 195 Закона о раду (“Службени гласник РС” број 24/05...) којим је прописан рок у коме запослени може тражити заштиту права против решења којим је одлучено о његовом праву, обавезе и одговорности.

Поред тога тврдња жалбе да покојни ПП за живота није морао да зна да је стан додељен СС, занемарује и његову дужност да се стара о својим правима и обавезама и да води рачуна да ли је назначена одлука објављена или не.

Правилно је и негативно решење садржано у ставу два изреке ожалбене пресуде јер се исто заснива на правилној примени одредби члана 149 ЗПП.

Тужиоци немају право на накнаду трошкова поступка по жалби јер нису успели по том правном средству.

Са изложеног, а на основу одредбе члана 375 и члана 161 став 1 ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа–судија
Боривоје Живковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић